

γαίνει, τούρκικα τὸν καλησπερίζει, ἴδια σὰν ἄντρας ζητιάνος κι' ἀρχίζει μαζί του τὰ λόγια προσπαθώντας νὰ τὸν ξεμολογήσῃ και καὶ τι τὶ νὰ μάθῃ. Ἀρβανίτη ποτὲ μπορεῖς νὰ γελάσῃς; οὔτε ἔχασε κἀν ἓνα λόγο κι' ἔτσι ἄδικα πῆγε τῆς θειά — Κερασσοῦδας ἡ τέχνη.

Περνοῦσε ὁ καιρὸς κι' ἄρχισε νὰ κρυνῶνῃ τὸ πρᾶγμα, ὅταν πάλιν ἀργότερα ἄρχισε νὰ ψιθυρίζεται ὅτι ἀγωγιᾶτες και ταξειδιῶτες κατὰ τὴν Καλλονὴ πηγαينάμενοι ἀκουαν, πρὸς τῆς Πλακούρας ἐκεῖ τὸν ἀνήφορο, ἓνα ἀλλοιώτικο βοητὸ νὰ βγαίνῃ σὰν ἀπὸ κάποιου ὑπόγειο κούφωμα κι' ἀπὸ ἔρευνα σ' ἔρευνα κατεβαίνουν σ' ἓνα λαγοῦμι θεοσκοτεινο και βρίσκουν Εὐαγγέλια κι' εἰκονίσματα, ἄμορφα και ξεγυμνωμένα ἀπὸ τὰ χρυσάφια των. Δίνουν εἶδησι στὴν Πέτρα κι' ἀμέσως μιὰ λυπητερὴ συνοδεία μὲ ψαλμοὺς και λαμπάδες πηγαίνουν και παίρνουν ὄλα ἐκεῖνα τᾶγια λείψανα και τὴν ἄλλη μέρα δύο ἀρχοντοποῦλες τῆς Πέτρας, ἡ Θεανῶ ἡ συχωρεμένη και τοῦ Χατζηνικολῆ ἡ Ἀσπασία, στέλνουν στὴν Πόλῃ τὰ δύο τῆς Παναγίας εἰκονίσματα και σήμερα ξαναχρυσωμένα λαμπρότερα στολίζουν στὴν Ὁραία Πύλῃ τὸ μεγάλο τῆς Γλυκοφιλούσας και θαυματουργὸ εἰκονισμα, ποῦ δὲν ἐπρόφθασε νὰ τὸ σηκώσῃ ὁ Τουρκαρβανίτης ὁ ἄθλιος.

Γρήγορα ξεχάσθηκε τῆς Ἐκκλησίας τὸ γδύσιμα, ἦλθεν ὁ Μᾶης και κάποιοι Τουρκαρβανίτες ἀγόρασαν και μπαρκάρισαν ἀπὸ τῆς Πέτρας τὴ σκάλα ἀρνίσια μαλλιὰ μέσα σὲ μπάλλες μεγάλες...

— Χαῖρ ὀλά, Χονιφέ μου, ἔλεγε τὸ μπαῖράμι στὴ Συκαμιὰ ἡ Φανίτσα τοῦ Χατζαναγνώστη, ποῦ τὰ βρῆκες αὐτὰ τὰ λαμπερὰ ρουμπίνια τοῦ λαιμοῦ σου; κι' εἶχε δὲν εἶχε, ἡ θεία Φανίτσα ἡ ἔξυπνη, ξελόγιασε τὴ γειτόνισσά της κι' ἔμαθε ὅτι τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα πετράδια τὰ εἶχε πάρει ὁ ἄνδρας της μερτικὸ ἀπὸ τὴν κλεψιά τῆς Πέτρας! Κι' ἔτσι μαθεύτηκεν ὕστερα, ἀργὰ πλέον, ὅτι μέσα στῶν μαλλιῶν τὲς μπάλλες ἐκεῖνες ἦσαν, κρυμμένα τῆς Παναγίας τὰ πλοῦτη...

Ἔτσι λοιπὸν δὲν ἐχίλιασαν ἀκόμη ὡς τῶρα τὰ καντύλια τῆς Πετρανῆς Παναγίας, ποῦ σὰν τὴν βλέπῃς ἀπὸ μακρὰ νὰ στέκῃ περήφανη, σαράντα τόσα μέτρα ἐπάνω στὸν πανόρατο βράχο, και νὰ λάμπῃ κατάλευκη μέσα στοῦ γαλάζιου οὐρανοῦ τὴ διαφάνεια, σοῦ θυμίζει, μαζί μὲ τὴ γλυκειὰ τοῦ Χριστοῦ μας Μητέρα, και τὰ κυανόλευκα χρώματα κάποιας ἄλλης, ἐπίσης ἀγαπημένης Μητέρας.

[Ἐν Μυτιλήνῃ, Ἀπρίλιος 1911]

ΠΑΝΤ. Π. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗΣ

Ἐπιτύμβιον εἰς φθονερὸν

ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΟΣ πέθανε!.. Μὴ τὸν δαγκάσαν φεῖδια;..
Ἄ, μπᾶ! Ἄτός του δάγκασε τὴ γλῶσσα του τὴν ἴδια...

ΣΑΤΑΝΑΣ